

1. RUMIENIEC (1) *sb m*

N sg rumieniec.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. rumieńce; poza tym w objaśnieniu s.v. rumieńczyk.

Zarumienienie twarzy: Ale iuż ná cię záfię rumieniec wstępuie/ Iesliżec cnotliwa myfl nic ná fię nie czuie. RejWiz 103.

Cf **RUMIANOŚĆ, RUMIENIDŁO, RUMIENNOŚĆ**

JR